

Arrest

nr. 78 068 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN, loco advocaat L. MICHELSEN, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 juni 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 23 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 27 december 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1984 geboren in Al Qut, provincie Wassit, Zuid-Irak. U bent een sjiit van Arabische origine. Sinds 2005 werkte u als kok voor het Amerikaanse bedrijf E.S.S. op de militaire basis in Numaniya. Na de terugtrekking van de Amerikanen in 2006 kwam deze basis in handen van het Irakese leger en zette u uw werk voort, maar dan voor een bedrijf dat afhing van het ministerie van defensie. In 2007 werd uw broer A. ontvoerd en uw broer A. vermoord. Jullie werden eveneens gedwongen jullie huis in Numaniya, provincie Wassit, Zuid-Irak, te verlaten. Dit was allemaal het gevolg van het werk van uw broer H. G. H. (O.V. 6.307.902) bij de Iraakse politie. Jullie verhuisden naar jullie oom in Ma'amel Tabuq bij Al Qut. Begin 2009 keerden jullie echter terug naar het huis in Numaniya. U bleef gewoon verder werken op de basis in Numaniya. Na uw terugkeer werd u een onbekend aantal malen mondeling en schriftelijk bedreigd omwille van uw werk op de basis. Op 6 juni 2009 kreeg u een dreigbrief. Op dezelfde dag werden jullie onder politie-escorte opnieuw naar jullie oom gebracht. Enkele dagen later vernamen jullie via de buurman, A., dat jullie huis was vernield. Uw broer U. ging terug naar het huis en werd toen ontvoerd. U verbleef een half jaar bij uw oom alvorens klacht in te dienen bij de politie. Hierna ging u terug aan het werk op de basis. U zou sindsdien ook op de basis verblijven. Maandelijks werd u bezocht door uw moeder en zus. Een maand voor uw vertrek uit Irak werden uw moeder en uw zus ontvoerd toen ze terugkeerden na een van deze bezoeken. Tijdens het laatste contact met uw moeder had u vernomen dat jullie buurman A. vermoord was. Drie dagen na hun verdwijning werd u opgebeld door de ontvoerder. U vertelde het verhaal aan uw collega K. en uw oom. Zijn oordeelden dat het beter was dat u vertrok uit Irak en regelden uw reis. Op 25 mei 2011 reisde u via het noorden van Irak en Turkije naar België waar u op 6 juli 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, uw werkbadge, zes foto's van de vernielingen van uw huis, een opleidingscertificaat, een loonfiche, een foto van uzelf op het werk, uw aangifte bij de politie en een dreigbrief.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève. U brengt onvoldoende ernstige elementen aan op basis waarvan gewag kan worden gemaakt van een actuele en gegronde vrees voor vervolging.

De voorgehouden gebeurtenissen uit 2009 en 2011 zijn volgens uw verklaringen het gevolg van uw werkzaamheden voor het Amerikaans bedrijf E.S.S. en later een bedrijf onder het ministerie van defensie, op de militaire basis in Numaniya (CGVS, p. 10). Allereerst dient worden vastgesteld dat u geen bewijzen kunt voorleggen die aantonen dat u na 2005 nog op deze basis werkzaam was. De enige documenten die u voorlegt met betrekking tot uw werk dateren van 2005. U stelt wel dat u in het bezit was van een pasje van het Ministerie van Defensie maar dat u deze op de basis zou hebben achtergelaten omdat het te gevaarlijk was om mee te nemen (CGVS, p. 22). Het is dan echter opmerkelijk dat u wel door Irak zou reizen met een badge, certificaat en loonfiche van het Amerikaanse bedrijf waar u voor gewerkt zou hebben. U verklaart immers zelf dat een dag werken voor Amerikanen al voldoende was om als verrader te worden bestempeld (CGVS, p. 10, 26). U zou persoonlijk bedreigd zijn sinds 2009 omwille van uw werk op de basis, namelijk na uw terugkeer naar Numaniya in 2009. Meermaals gevraagd naar wanneer deze dreigementen dan wel begonnen zijn, moet u het antwoord schuldig blijven. U verwijst immers telkens naar de dreigbrief van 6 juli 2009 die het laatste dreigement zou zijn geweest. Hoeveel keer u bedreigd werd kunt u evenmin vertellen. U stelt enkel vagelijk dat u om de twee à drie dagen zowel mondeling als schriftelijk bedreigd zou zijn geweest en dat jullie huis beschoten werd. Gevraagd hoeveel dreigbrieven u kreeg, komt u niet verder dan te stellen dat u "heel veel briefjes" zou hebben gekregen maar dat u het zich niet meer herinnert (CGVS, p. 11, 12, 13, 29, 34). Dergelijke vage verklaringen over het begin van uw problemen en de hoeveelheid dreigbrieven die u kreeg, geven een blijk van weinig interesse in uw ingeroepen problemen en kunnen bijgevolg ook moeilijk overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Wat er ook van moge zijn, indien u zoveel bedreigd zou worden is het opmerkelijk dat u pas op 6 juli 2009 beslist om te stoppen met uw werk en uw stad te verlaten.

Enkele dagen later zou jullie huis door een aanslag vernield zijn en werd uw broer U. ontvoerd toen hij terugkeerde om te zien wat er gebeurd was. Betreffende de voorgehouden ontvoering van uw broer dient allereerst worden opgemerkt dat u, gevraagd wat u hierover weet, slechts antwoordt dat u er niets over weet (CGVS, p. 22, 23). U blijft verder eerder vaag over de precieze datum van deze ontvoering en de vernieling van het huis. Steeds weer kunt u enkel zeggen dat de vernieling van uw huis drie of vier dagen na de laatste dreigbrief van 6 juni 2009 gebeurde en dat uw broer een dag later naar het huis ging kijken, waarna hij verdween (CGVS, p. 6, 14, 22, 23, 28, 30). Gevraagd of u ooit bent teruggekeerd naar uw huis na de vernieling ervan, antwoordde u ontkennend en zei dat dit veel te gevaarlijk zou zijn geweest. Vreemd genoeg legt u wel foto's voor waarop u poseert bij het vernielde huis. Hiermee geconfronteerd stelt u dat de politie dit had gevraagd toen jullie aangifte gingen doen (CGVS, p. 23). Dergelijke discrepanties over het feit of u al dan niet bent teruggekeerd naar uw huis nadat het werd vernield, doen ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van de door u ingeroepen feiten.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen en uit de vertaling van de documenten dat er in de aangifte geen enkele melding wordt gemaakt van de ontvoering van uw broer. Als verklaring voor dit bevreemdende feit beweert u dat er verschillende aangiftes werden gedaan. U zou er één in december hebben ingediend om terug te kunnen gaan werken, maar uw moeder zou voordien een aangifte hebben ingediend over de aanslag op uw huis en één over de ontvoering van uw broer. Dit verklaart echter niet waarom u niets over de ontvoering van uw broer zou hebben vermeld, temeer daar u wel in uw verklaring zou hebben vermeld dat u en uw broers werden bedreigd. Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u de aangifte die uw moeder zou hebben ingediend, niet kan voorleggen (CGVS, p. 21, 24).

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat de gebeurtenissen in 2009, zo er al geloof aan kan worden gehecht, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te concluderen dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Zo blijkt dat u ondanks deze problemen wel nog tot mei 2011 in Irak bent gebleven en bovendien in december 2009 uw werk op de Numaniya basis hervatte. Dat u dit werk hervatte valt niet te rijmen met uw bewering dat u hiermee niet alleen uw leven, maar ook dat van uw familieleden in gevaar bracht.

Vervolgens zou er niets meer gebeuren tot april 2011. Het feit dat u opnieuw gedurende een langere periode (meer dan een jaar) zou kunnen werken zonder problemen, lijkt er allermint op te wijzen dat u persoonlijk en systematisch wordt geïsoleerd vanwege uw werk. Ongeveer een maand voor uw vertrek (dus circa eind april 2011) zouden uw moeder en uw zus zijn ontvoerd. Allereerst blijkt dat u, gevraagd wat u over deze gebeurtenis weet, u louter zegt geen idee te hebben (CGVS, p. 22). Ook de precieze datum van de ontvoering kunt u niet aangeven. U verklaart enkel voortdurend dat de ontvoering een maand voor uw vertrek zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 5, 15, 20). Het blijkt verder dat u na deze voorgehouden gebeurtenis helemaal niets zou hebben ondernomen. U zou nog een maand op de basis hebben verbleven maar heeft niets gedaan om de ontvoering van uw moeder of zus op te lossen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw oom alles zou regelen, kan niet overtuigen. Ook uw bewering dat u niemand om hulp zou hebben gevraagd omdat uw overste, K., en uw oom zouden hebben gezegd dat u Irak moest verlaten, kunnen niet overtuigen dat u, als u werkelijk in die situatie had gezeten, niets zou ondernemen om uw moeder en zus terug te vinden. (CGVS, p. 16, 17). Vervolgens moet worden vastgesteld dat u sinds uw vertrek uit Irak geen enkele poging heeft ondernomen om contact op te nemen met personen in Irak om u op de hoogte te stellen van de verdere afwikkeling van uw problemen. Dit is des te meer opmerkelijk daar uw moeder en zus vermist zijn. Als verklaring voor het feit dat u niets weet over de ontvoering van uw broer, moeder en zus beweert u dat u geen enkel contact meer hebt met mensen in Irak, dat er niemand meer in Irak is en dat u over geen enkel telefoonnummer meer beschikt omdat de smokkelaar uw GSM zou hebben afgenomen (CGVS, p. 7, 9, 10, 22). U had in België echter reeds contact met uw broer H. die hier reeds enkele jaren woont en die in Irak politiecommissaris was (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt dat meerdere van uw familieleden nog steeds in Irak wonen (CGVS, p. 6, 7). Er kan dan ook worden verwacht dat u via uw broer contact kon opnemen met mensen uit Irak om op zijn minst meer informatie te kunnen verkrijgen over de situatie van uw moeder en uw zus. Een dergelijke laconieke houding omtrent de verdere afwikkeling van uw problemen, doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat immers om essentiële informatie om uw risico op vervolging en de situatie voor uw familie correct te kunnen inschatten.

Daarnaast dient worden vastgesteld dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS niet overeenstemmen wanneer het gaat van de moord op en ontvoering van uw broers.

Zo stelde u op de DVZ dat uw broer A. in 2008 werd ontvoerd, uw broer A. in 2008 werd vermoord en uw broer U. begin 2010 werd ontvoerd (DVZ vraag 30). Op het CGVS verklaart u echter dat A. in 2007 werd ontvoerd, dat A. in 2007 werd vermoord en dat U. in juni 2010 werd ontvoerd (CGVS p.30-31). Uw verklaring over de discrepantie over het jaar waarin A. wordt, namelijk dat zijn echtgenote in 2008 had gezegd dat hij vermist was, kan bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. Ditzelfde geldt voor uw verklaring omtrent U., namelijk "dat er geen hoop was hem terug te vinden". Voor de discrepantie omtrent A.'s dood kan u geen verklaring geven (CGVS p.30-31). Verder verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ dat jullie in december 2009 naar jullie oom verhuisden en dat het huis pas daarna vernield werd. Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u op 6 juni 2009 naar uw oom verhuisde en dat het huis enkele dagen later vernield werd. U kunt geen afdoende verklaring geven voor deze discrepanties (vragenlijst p. 3, CGVS, p. 6, 14, 28, 29).

Met betrekking tot uw verklaringen dat u in 2007 werd verbannen uit uw huis en de moord op uw broer A. en de ontvoering van u broer A. in 2007, moet, zo er al geloof aan kan worden gehecht, worden opgemerkt dat deze feiten bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Vooreerst vonden deze feiten hun oorsprong in het feit dat uw broer H. bij de politie werkt. Bovendien bent u sindsdien gewoon in Irak blijven wonen, wat er allerminst op wijst dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging hoefde te koesteren. Meer zelfs, in 2009 keerde u terug naar uw huis in Numaniya.

Tot slot dient te worden aangestipt dat uw verklaringen over uw reisweg zijn eveneens vaag te noemen. Zo kunt u niet zeggen via welke weg u uiteindelijk naar Zakho zou zijn gereisd en of u onderweg controles zou hebben ondergaan. Uw verklaring voor deze vaagheid is dat u heel de weg geslapen zou hebben wat gezien de impact die uw vlucht moet hebben gehad opmerkelijk genoemd mag worden (CGVS, p. 33, 34).

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Het geheel aan bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen enkele andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Wassit in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiiitische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Wassit in Zuid-Irak. In Wassit zijn sinds 2008 zijn de Iraakse troepen verantwoordelijk voor de veiligheid. Sindsdien is het aantal grootschalige incidenten in deze provincie laag. Dankzij de verbeterde veiligheidssituatie komt de economische ontwikkeling en de creatie van jobs meer en meer bovenaan de agenda te staan in deze provincie. In 2011 wordt melding gemaakt van kleinschalige aanvallen tegen Amerikaanse doelwitten. Afgezien van één zware aanslag op 15 augustus was er voor het overige in 2011 geen sprake van noemenswaardige incidenten.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Wassit, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Wassit in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Wassit aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw broer H. G. H. (O.V. 6.307.902) in 2008 asiel aanvraag in België. Hem werd de status van vluchteling toegekend. Dit wijzigt niets aan de appreciatie van uw asielaanvraag. Elke aanvraag wordt immers op individuele basis beoordeeld.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs zijn enkel een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De documenten van uw werk dateren allen uit 2005. Ze tonen dan ook niet aan dat u tot 2011 op de militaire basis werkzaam zou zijn geweest en dat u hierom vervolging dient te vrezen. Op de foto's staat geen informatie waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het hier daadwerkelijk uw huis betreft dat in 2009 vernield zou zijn geweest. De aangifte betreffen allen handgeschreven documenten zonder officiële hoofding waarop enkel wat stempels gezet werden. Deze documenten kunnen dan ook eenvoudig gemanipuleerd worden. Ditzelfde geldt voor de dreigbrief die u voorlegt. Zulk document kan immers door om het even wie zijn opgesteld. Bovendien dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met het afleggen van geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier allerminst het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet. Schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist is gemotiveerd en hij tracht de motieven te weerleggen.

Verzoeker herhaalt dat hij werkzaam was voor een Amerikaans bedrijf en later het Ministerie van Defensie op de militaire basis in Numaniya. Hij brengt thans een faxkopie aan van de badge van het

Ministerie van Defensie die zijn tewerkstelling zou aantonen. Verzoeker voert aan dat hij zoveel dreigementen ontving dat hij niet kan zeggen hoeveel het er waren. Omdat verzoeker en zijn familie een inkomen nodig hadden, bleef hij werken tot op het moment van de laatste bedreiging. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen over de ontvoering van zijn broer U. geenszins vaag zijn en hij bevestigt dat hij terugkeerde naar zijn vernielde huis op vraag van de politie zoals de foto's aantonen. Verzoeker herhaalt zijn eerdere verklaring dat hij aangifte deed van de vernieling van het huis en dat zijn moeder aangifte deed van de ontvoering van zijn broer. Verzoeker stelt dat hij tot mei 2011 permanent werkzaam bleef op de basis omdat zijn familie een inkomen nodig had. Verzoeker herhaalt zijn eerdere verklaringen met betrekking tot de ontvoering van zijn moeder en zus en stelt dat hij niets kon ondernemen om hen terug te vinden. Verzoeker heeft geen telefoonnummers van zijn familie in Irak, zijn oudere broer H. regelt alles voor hem. Verzoeker werpt op dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets gezegd heeft over de moord en ontvoeringen van zijn broers en dat de vastgestelde tegenstrijdigheid dan ook niet correct is vastgesteld. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde documenten als vals beschouwt zonder dat er een onderzoek zou zijn gevoerd naar de authenticiteit ervan.

Verzoeker verzoekt in ondergeschikte orde om subsidiaire bescherming en baseert zich hiervoor op zijn asielaanvraag en de onveilige situatie in Zuid-Irak. Hij verwijst ter zake naar recente krantenartikels over aanslagen na het vertrek van het Amerikaanse leger.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. *In casu* is verzoeker asielaanvraag niet geloofwaardig.

2.3. Verzoekers asielaanvraag berust op de problemen die hij heeft ondervonden ten gevolge van zijn tewerkstelling bij het Amerikaanse bedrijf E.S.S. en later voor een bedrijf dat ressorteert onder het Iraakse ministerie van defensie. Als gevolg van deze tewerkstelling op de militaire basis van Numaniya werd verzoeker een aantal keren mondeling en schriftelijk bedreigd, werd zijn huis vernield, en werden zijn broer U. ontvoerd alsook verzoekers moeder en zus.

Verzoeker slaagt er vooreerst niet in zijn tewerkstelling op de militaire basis na 2005 aan te tonen. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een kopie neer van zijn pasje bij het ministerie van defensie van 25 februari 2010. Daargelaten de vaststelling dat dit pasje 25 februari 2010 vermeldt als uitgiftedatum terwijl verzoeker verklaarde al sedert 2005 op de militaire basis te werken (zij het slechts sedert 2006 voor de Irakezen, na de terugtrekking van de Amerikanen), is dit slechts een faxkopie waaraan om reden dat kopieën makkelijk manipuleerbaar zijn geen bewijswaarde kan worden gehecht. Aangezien deze vaststelling de kern van verzoekers asielaanvraag betreft hypothekeert deze dan ook de algehele geloofwaardigheid van het relaas.

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde bedreigingen kan worden vastgesteld dat los van de vaststelling dat verzoeker zelfs niet bij benadering kan zeggen hoeveel bedreigingen hij sedert 2009 dan wel gekregen zou hebben, hij evenmin in staat blijkt te preciseren vanaf wanneer deze bedreigingen dan wel juist begonnen zijn.

Verzoeker legt voorts een aantal tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die hij zou hebben ondervonden. Zo verklaarde verzoeker bij het Commissariaat-generaal dat de ene broer A. in 2007 werd ontvoerd, dat de andere broer A. in 2007 werd vermoord en dat U. in juni 2010 werd ontvoerd (gehoorverslag, 30-31) terwijl verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde dat zijn broer A. in 2008 werd ontvoerd, de andere

broer A. in 2008 werd vermoord en zijn broer U. begin 2010 werd ontvoerd (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 30). Ook over zijn vernielde huis legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Aanvankelijk verklaart verzoeker nooit naar het vernielde huis te zijn teruggekeerd omdat dit veel te gevaarlijk was; na confrontatie met de foto's van het vernielde huis waarnaast verzoeker poseert stelt hij dat hij op vraag van de politie toch is teruggekeerd. Verzoeker heeft geen aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheden zodat deze onverminderd overeind blijven. De ontvoering van verzoekers broer U. zou hebben plaatsgevonden korte tijd na de vernieling van hun huis. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker enkel een bewijs van de aangifte van de vernieling van het huis kan neerleggen doch geen begin van bewijs van de ontvoering van zijn broer. Verzoeker legt overigens bijzonder vage verklaringen af niet enkel over de ontvoering van zijn broer maar eveneens over de beweerde ontvoering van zijn moeder en zijn zus. Verzoeker verbleef nog een maand na de ontvoering van zijn moeder en zijn zus in Irak doch ondernam geen enkele poging om zijn moeder en zus terug te vinden, minstens dat hij hiervan aangifte zou hebben gedaan bij de politie. Terecht stelde de bestreden beslissing dat verzoeker geenszins kan overtuigen waar hij stelt dat zijn oom alles zou regelen. Verzoeker heeft hoe dan ook geen enkele poging ondernomen om contact op te nemen met zijn familie in Irak teneinde meer nieuws te vernemen over de afwikkeling van zijn problemen. Meer in het bijzonder is het gebrek aan interesse over de verdere ontwikkeling in de ontvoeringszaak van zijn moeder en zus dermate flagrant dat dit de geloofwaardigheid van deze feiten aantast. Verzoeker beperkt zich tot te stellen dat hij geen telefoonnummers heeft van zijn familie in Irak en dat zijn oudere broer H. in België alles regelt, hetgeen allerminst kan overtuigen. Terecht stelt de verwerende partij dienaangaande dat het opmerkelijk is dat verzoeker niet in staat zou zijn om contact op te nemen met zijn land van herkomst, maar er klaarblijkelijk wel in slaagt om thans via zijn overste een faxkopie van een werkbadge te bekomen. De weinige interesse die verzoeker vertoont in de evolutie van zijn problemen in Irak zijn dan ook weinig verenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift tot een herhaling van zijn eerdere verklaringen, maar slaagt er niet in de vaststellingen van de bestreden beslissing concreet te weerleggen. Terecht kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluiten dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is zodat hij niet aantoot vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b. van de vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, kon de bestreden beslissing terecht besluiten dat er voor burgers uit Wasit in Zuid-Irak actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de algemene veiligheidssituatie er relatief kalm is en dat er op dit ogenblik voor burgers geen sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Sinds de Iraakse troepen er verantwoordelijk zijn voor de veiligheid is het aantal grootschalige incidenten in Wasit vanaf 2008 laag. Dankzij de verbeterde veiligheidssituatie komt de economische ontwikkeling en de creatie van jobs meer en meer bovenaan de agenda te staan in deze provincie. In 2011 wordt melding gemaakt van kleinschalige aanvallen tegen Amerikaanse doelwitten. Afgezien van één zware aanslag op 15 augustus was er voor het overige in 2011 geen sprake van noemenswaardige incidenten. Verzoekers slagen er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier ('*Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak*' van 30 november 2011) te weerleggen. Verzoeker brengt een aantal artikels bij waaruit blijkt dat het geweld sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Irak weer opblaait. De door verzoeker bijgebrachte artikels waarvan door de verwerende partij eveneens een overzicht werd gevoegd in bijlage aan de verweernota (antwoorddocument 'Chronologie Irak 2012/1, Cedoca, 26 januari 2012) hebben in hoofdzaak betrekking op gerichte bomaanslagen tegen sjiiitische pelgrims in Basra, Bagdad en Mosoel. Verzoeker brengt echter geen informatie bij die de informatie over de provincie Wasit toegevoegd aan het administratief dossier en overgenomen in de bestreden beslissing kan weerleggen. De commissaris-generaal heeft rekening gehouden met de mogelijkheid dat er ook in Zuid-Irak nog veiligheidsproblemen kunnen opduiken doch uit de toegevoegde informatie omtrent Wasit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie er actueel relatief kalm en stabiel is. Actueel is er voor burgers uit Wasit aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c van de vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER